

Ordføreren (*Hegebund-Lange*): Dette sidste af de tre sociale Lovforslag er baade det nyeste og det mest omfattende, og det er ogsaa det, som er undergaaet størst Forandring i Landstinget, men jeg kan dog sige, at ingen af Ændringerne er af principiel Natur, ingen af Ændringerne er af en saadan Art, at den sociale, den demokratiske Linie, efter hvilken Lovforslaget blev vedtaget her i Folketinget, i mindste Henseende er brudt i Landstinget. Jeg skønl tillade mig at berøre nogle enkelte af de vigtigste Ændringer med nogle faa Ord.

I § 1 er der i Landstinget foretaget en Ændring, at Sygekassemedlemmer i Alderen mellem 14 og 18 Aar ikke skal betale Invalidpræmie. Det vil utvivlsomt fra mange Sider blive betragtet som et Fremskridt, men der er ingen Tvivl om, at denne Ændring maa ses i Sammenhæng med de Ændringer, der er indførte i § 5, og hvorved man har opnaaet, at til Gengæld Præmieydelsen bliver noget højere end oprindelig i Folketinget vedtaget. Løls hæves Minimalpræmien fra 4 Kr. 80 Ø. til 5 Kr. 40 Ø., og dels indtræder de allerede i Folketinget vedtagne Stigninger paa et noget tidligere Alderstrin end af Folketinget vedtaget. I Stedet for den første Stigning ved 30 Aars Alderen finder en Stigning Sted allerede ved 25 Aars Alderen, og i Stedet for en Stigning ved 38 Aars Alderen finder en Stigning Sted ved 33 Aars Alderen. Endelig er der en Bestemmelse om, at Personer, der indtræder efter det fyldte 40de Aar, skal svare en Præmie, som ikke er direkte fastsat i Lovforslaget, men som i hvert enkelt Tilfælde bestemmes af Invalidforsikringsfondens Direktion og beregnes paa Grundlag af en af Indenrigsministeren udarbejdet Plan. Jeg er klar over, at denne Bestemmelse har kunnet vække lidt Betænkelighed hos en og anden i Folketingets Udvalg, idet man har ment, at det altid er beklageligt, at man ikke udtrykkelig kan sige, hvorledes disse Medlemmer efter 40 Aars Alderen vil blive stillet, og at man eventuelt kunde frygte for, at disse skulde komme til at yde mere i Forhold til andre invalidforsikrede, og jeg tør sige, at Folketingets Udvalg er fuldkommen enig om at udtale, at dets Ønske er, at der ikke af disse Medlemmer skal kræves en højere Præmie, end hvad der forsikringsteknisk er nødvendigt for at dække den Risiko, som skal svare til en Rentenydelse til 62 Aars Alderen. Det er ikke Meningen, at disse Medlemmer under nogen Omstændighed skal betale en Præmie, der er saa høj, at de derigennem kommer til at dække,

om jeg saa maa sige, et muligt Minus paa andre Konti, og jeg tvivler ikke om, at denne Opfattelse i Virkeligheden deles af alle paagældende.

Saa er der en betydningsfuld Ændring i § 15, hvorved det sidste Stykke, der bestemte, at Folk, der nyder Invalidrente, under ingen Omstændigheder kan oppebære Dagpenge som Sygekassemedlemmer, er udgaaet. Jeg berørte det allerede ved Omtalen af Sygekasselovforslaget, idet det er paa Grund af denne Ændring i Invalidforsikringslovsforslaget, at man i Sygekasselovforslaget har maattet optage en Bestemmelse om, at ogsaa Invalidere kan sikre sig Dagpenge. Men her er sat et bestemt Maksimumsbeløb paa 1 Kr. og ikke udover 13 Uger i Løbet af 12 paa hinanden følgende Maaneder. Motiveringen hertil er den, at selv en Invalid kan have bevaret nogen Arbejdsevne og derigennem nogen Arbejdsfortjeneste, og denne berøves ham, naar han bliver syg og sengeliggende. Det vil da, efter hvad Landstinget har skønnet, være rimeligt, at han ogsaa kan oppebære nogen Dagpengestøtte, og dette er en Opfattelse, som ogsaa Folketingets Udvalg uden nogen Uenighed har kunnet tiltræde.

Saa findes der nogle Ændringer i §§ 20 og 23, der i Virkeligheden fører en Ændring noget videre ud, som allerede var gennemført her i Folketinget, nemlig den Bestemmelse, at en Patient, der trues med Invaliditet, skal være pligtig at underkaste sig den Kur og Pleje ogsaa udenfor Hjemmet, som kan skønnes nødvendig for at forebygge eller helbrede en Invaliditet. Her er Landstinget gaaet lidt videre end Folketinget, idet det har optaget det principale Krav i § 20 om, at vedkommende skal være pligtig til at underkaste sig en saadan Behandling udenfor Hjemmet, og saa har man i § 23 i Modsætning til Folketinget indføjet den Undtagelsesbestemmelse, at forsaavidt vedkommende kan godtgøre med Rimelighed, at denne Kur og Pleje kan finde Sted paa tilfredsstillende Maade indenfor Hjemmets fire Vægge, skal det ikke medføre Tab eller Nedsættelse af Invalidrenten.

Saa er der i Landstinget indføjet en ny § 31, hvis Opgave det er at sikre nogle Statsbanesygekasser, der ikke i Øjeblikket er under Statstilsyn, Mulighed for at deltage i Invalidforsikring. Det er utvivlsomt noget, som kan billiges fra alle Sider. Men saa kommer til Slutning den vigtigste og den mest omfattende Ændring, som blev indført i Landstinget, en ny § 27, som bestemmer, at naar en Rentenyder er fyldt